

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ind. Den har altså været indsat i alle de vejfondssager, som er ekspederet siden dengang.

Når sagen fra Bornholm trak noget længere ud, end det egentlig var nødvendigt, beklager jeg det. Det skyldes en fejltagelse fra vejdirektoratet, idet den burde være ekspederet i hvert fald for en 2-3 uger siden. Først ved en samtale, jeg havde med en mand fra Bornholm, blev jeg klar over det og fik sagen ekspederet dagen efter. Hvis det ærede medlem havde henvendt sig til mig for nogle uger siden, kunne det også være sket. Jeg beklager altså, at der er gået så lang tid, men jeg må måske i denne forbindelse sige, at det, som det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen påstod om Bornholmsagen, at den var over et år gammel, det er også faldet grundigt til jorden, fordi der ikke er et år mellem den 14. august og den 8. november inden for samme år.

I øvrigt ligger det sådan for Bornholms vedkommende, og det håber jeg det ærede medlem er vidende om, at man ikke har søgt om at blive fri for håndlæsningen. Det, man søgte om, var at få sagen ordnet sådan, at det blev paksten, der skulle slås i stedet for. Kunne man det, spurgte man, om man kunne få 85 pct. også af den merudgift, det androg. Det har vi svaret ja til. Der har altså ikke været et egentlig andragende om at blive fri for håndlæsningskravet. Om det ville have gjort nogen forskel, ved jeg ikke.

Det ærede medlem frk. Gudrun Bjørner havde helt ret, da hun fremhævede, at det giver en fuldkommen skæv problemstilling, når det ærede medlem hr. Poul Sørensen og det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen prøver at lægge tingene op, som om det her på den ene side drejer sig om folk, som er tilhængere af, at vi skal gå tilbage til de gammeldags metoder, at vi skal slå maskinerne i stykker, at vi skal begynde sådan, som man gjorde for 100 år siden, mens der på den anden side er fremskridtsvenlige folk, der vil tage maskinerne til hjælp på alle områder, som vil bruge teknikken o. s. v. Det er en fuldkommen skæv problemstilling. Sådan ligger tingene ikke.

Jeg har i min redegørelse forleden dag

udtrykkelig sagt, at jeg principielt er tilhænger af, at man bruger maskinerne og den tekniske udvikling i størst mulig udstrækning, at man i det hele taget på alle de områder, hvor vi har brug for rationalisering, gør en indsats for at fremme denne. Det har jeg ikke lagt skjul på, og ingen kan være i tvivl om, at det er min principielle stilling, men der er et langt spring derfra og så til at skønne, at man ikke i visse situationer kan prøve at hjælpe dem, som går arbejdsløse, navnlig hvis man kan gøre det for en efter min opfattelse meget billig penge i forhold til, hvad det ellers koster at beskæftige arbejdsløse.

Når det ærede medlem hr. Poul Sørensen siger, at det kun var en halv redegørelse, så er det aldrig til at vide, hvor meget det ærede medlem havde ønsket sig. Jeg prøvede altså at gøre det så godt som muligt. Jeg vil dog gerne i anledning af bemærkningerne om den halve redegørelse og efterlysningen af yderligere materiale med hensyn til, hvor mange sager det drejer sig om, have lov at oplyse følgende: af de sager, som har været til behandling, og som i alt udgør 89, har der været 6 sager på over 1 mill. kr., 28 mellem 1 mill. og 500 000, 35 mellem 500 000 og 200 000, 13 mellem 200 000 og 100 000 og endelig 7 sager under 100 000 kr. Disse tal siger måske heller ikke det ærede medlem så meget, men de viser dog alligevel, at der i langt det overvejende antal sager med vejfundsbevillinger er tale om små bevillinger. Der er altså kun 6 bevillinger på over 1 mill. kr., og det vil sige, at der i langt den overvejende del af sagerne selvfølgelig ikke er meget jordarbejde.

For en lang række af disse sager ligger det sådan, at det simpelt hen ikke ville kunne betale sig at bruge maskiner; man har heller ikke i lignende sager, hverken i den tid jeg har været minister for offentlige arbejder eller i tidligere tid, benyttet maskiner, fordi det simpelt hen ikke kunne betale sig. Det er klart, at hvis det er et mindre stykke jordarbejde, kan det ikke betale sig at få de dyre maskiner derud, så må man lave arbejdet med håndkraft. Derfor er der slet ikke, som man gerne har villet fremstille det, sket en mægtig kursændring på dette område. Jeg påpegede i min redegørelse, og det vil jeg gerne have lov til at gentage i